

O Gün

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Nisan 2013

Ben mutluluk ve hüznü hep bir arada yaşamışım. Neşeyi ve acıyı da. Kalabalığın içinde hissedilen yalnızlık duygusu ise en kötüsüdür. O gün de böyle günlerden biriydi...

Kampus hınca hınç doluydu. Herkes heyecanlı ve hummalı bir koşuşturma içindeyken ben duygusuz ve isteksiz bir halde, kalabalığın içinde yapayalnızdım. Dört yılın ardından mezuniyet günü gelip çatmıştı. Tüm mezunlar yakınlarıyla bir aradaydı, benden başka herkes hem de.

Mutluluk kuş misalidir; mutluluk ışık gibidir, bir yanar bir söner. Bizim ise ailecek ışığımız uzun süredir mutluluk saçmıyordu. Babama o sinsi hastalığın teşhisi ilk konduğundan beri neşe kapımıza artık uğramaz olmuştu. Sevinçler yerini hüzne bırakmıştı ve benim mezuniyetim hiç kimsede en ufak bir kıpırtı bile yaratmamıştı. Hastanede verilen savaş kaderin savurduğu rüzgârla bizi perperişan etmişti. O gün aslında benim için yeni bir başlangıç olmayacaktı, tam tersine acı ve ızdırap dolu bir yola ilk adımımı atmıştım, her şeyden bir haber ben hala sayısı gittikçe artan kalabalığa umarsızca bakıyordum. Şen kahkahalar boşlukta uçuşan balonlar gibiydi. Nihayet tören başlamıştı ve herkes yerini almıştı. Heyecan had safhadaydı. Bende mevcut olan tek duygu ise tam anlamıyla koca bir çökkünlüktü. Sıra bana gelmişti, elime tutuşturulan sanki diploma değil de ateşten bir kordu. Üstüne üstük bir de dereceyle mezun olmuşum. Ne yazık, sevincimi daha doğrusu hissetmem gerekenleri yaşayamıyor ve kimseyle paylaşamıyordum.

Birden onları gördüm, geç de olsa gelmişlerdi, annem ve kardeşim bir köşeden gözyaşları içinde bana bakıyorlardı. Göz göze geldik; herkes mutluluktan ağlıyordu, benim gözyaşlarımın sebebi ise çok başkaydı, akla gelebilecek tüm duygular bende o an mevcuttu. Birbirimizi kucakladık. Gözyaşlarımız birbirine karıştı. Gurur, acı, sevinç, umut ve hüznün artık kardeşti. Yeni hayatlar, bilinmezliklerle dolu yeni başlangıçlar kucak açmış beni bekliyor ve adımı fısıldıyordu; artık dönüşü olmayan bir yola adım atmıştım...